

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.320 van 27 maart 2001
in de zaak A. 79.789/XIV-1335.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DE POURCQ,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Turkse nationaliteit, op 13 augustus 1998 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 28 mei 1998 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 11 september
1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel
van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2000
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 29 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 februari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, komt op 24 januari 1993 in België aan en vraagt twee dagen later om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 14 maart 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Volgens zijn verklaringen zou betrokkene in Ankara het Iman-Hatip-lyceum hebben genoten van 1980 tot 1986. Hij zou er zijn laatste jaar niet hebben beëindigd.

Betrokkene verklaart aangesloten te zijn bij AMGT (Aurupa Milli-Görus Teskiladi), de vereniging van Turkse immigranten in Europa die opkomt voor de Turkse Islamstaat, gebaseerd op de sharia (Islamitische wetgeving). Betrokkene beweert eveneens aanhanger te zijn van de Cemalledin Kaplan-sekte, de veel radicalere tak, bestuurd door een 'HOCA' gezeteld in Keulen, die naast de Islamstaat eveneens in Turkije het Kalifaat wil heroprichten. Hij zou in de leer zijn gegaan bij deze twee groeperingen en zowel van AMGT als van HOCA orders hebben opgevolgd. Hij zou in de moskeeën hebben gepreekt tegen de huidige Turkse republiek, tegen de principes van Atatürk (onder meer de lekenstaat) en vóór een staat gebaseerd op Islamwetten. Hij zou in Turkije op vraag van Milli-Gorus ook mensen hebben opgeleid.

In augustus 1988 zou hij tijdens het houden van een discours in een moskee samen met 25 andere personen zijn aangehouden. Hij zou ondervraagd en geslagen, maar na drie dagen hebben kunnen ontsnappen. Vanaf 1988 zou hij door de Turkse autoriteiten worden gezocht. Er zou een proces tegen hem zijn ingespannen op basis van artikels 141, 142 en 163 van de Turkse Strafwet. Hij zou nooit op een oproeping voor de Rechtbank zijn ingegaan. Hij zou documenten hieromtrent in 1989 afkomstig van de Staatsveiligheidsrechtbank van Istanbul hebben verscheurd.

Hij zou tussen 1988 en 1990 verschillende malen Turkije hebben verlaten. Hij zou in die periode in Europa (Duitsland, Nederland, Frankrijk en België) en Iran lessen hebben gevolgd bij AMGT en de Kaplan-sekte. Hij zou toen met een paspoort van een ander persoon hebben gereisd. In 1990 zou hij samen met vijf andere religieuzen door één van de organisaties uit Duitsland terug naar Turkije zijn gestuurd om er de sharia in de moskeeën uit te leggen.

Op 25 december 1992 zou er in de Fathi-moskee te Istanbul een grote conferentie over de sharia hebben plaatsgevonden. De Turkse overheid zou er zijn binnengevallen en veel mensen hebben aangehouden. Betrokkene zou hebben kunnen vluchten. Hierna zou hij besloten hebben definitief het land te verlaten. Hij gebruikte bij zijn vlucht het paspoort van een Turk uit Duitsland, M. B.. In België zou hij koranlessen geven in het Milli-Gorus centrum van Berchem. Eén jaar na zijn aankomst in België zou hij hebben vernomen dat zijn Turkse nationaliteit werd afgenomen. Betrokkene legde aan het Commissariaat-generaal het Turks staatsblad van 7 november 1992 voor waarin zijn naam wordt vermeld in een lijst van personen van wie de nationaliteit werd afgenomen.

Niettegenstaande het initieel gunstig advies betreffende betrokkenes dringend verzoek tot heronderzoek dient nu in de fase van de gegrondheid te worden besloten dat aan een deel van betrokkenes relaas omwille van tegenstrijdige verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Hij legt bijvoorbeeld tegenstrijdige verklaringen af over zijn enige aanhouding.

Volgens het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, zou dat in juni 1988 zijn gebeurd tijdens een conferentie van religieuzen. Hij zou er door de politie van Istanbul drie dagen zijn aangehouden. Volgens het verhoor in dringend verzoek tot heronderzoek zou hij in mei 1987 door de geheime dienst in een gebouw buiten Ankara voor vijf dagen zijn vastgehouden. Nergens repte hij er over een ontsnapping, dit in tegenstelling met zijn latere verklaringen. Volgens het eerste verhoor ten gronde vond zijn aanhouding in juli 1988 plaats, volgens het tweede verhoor ten gronde dan weer in augustus 1988.

Bovendien legde betrokkene tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de aanleiding tot zijn vlucht. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde hij in het kader van het dringend verzoek tot heronderzoek dat de politie op 18 december 1992 een huiszoeking deed op het ogenblik dat betrokkene en vier personen een vergadering hielden. Eén week later werden drie van zijn vrienden gearresteerd; betrokkene kon vluchten. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal staat vermeld dat zij met vijf waren en dat de autoriteiten binnenvielen en drie personen aanhielden, de twee anderen waaronder betrokkene konden vluchten. In het eerste verhoor ten gronde heeft hij het over de inval van de politie in een moskee op 25 december 1992 toen een vriend van betrokkene het woord had genomen voor het gebed van 15.00 uur. Een verklaring die weer grondig verschilt van deze op het laatste verhoor ten gronde waar hij het heeft over een zeer grote conferentie over de sharia op 25 december 1992, toen veel mensen werden aangehouden. Deze tegenstrijdigheden in zowel data, als inhoud doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Bovendien mag men van een lyceumstudent verwachten dat hij zijn beweerde problemen op een heldere en coherente wijze uiteenzet.

Betrokkene verklaart verder niet juist te weten waarom zijn Turkse nationaliteit werd afgenomen. Hij meent dat dit te maken heeft met de veroordeling van zijn collega's in 1988. Deze bewering stemt niet overeen met de inhoud van Wet 403 artikel 25 a, van de nationaliteitenwet waarin staat dat aan deze die zonder toestemming en uit

eigen wil een buitenlandse nationaliteit bezitten, de Turkse nationaliteit wordt afgenomen. Betrokkene heeft dit feit verzwegen in zijn relaas. Dit wijst verder op het bedrieglijke karakter van zijn verklaringen.

Alhoewel kan worden aangenomen dat betrokkene vanaf 1988 door de Turkse autoriteiten zou zijn in het oog gehouden omwille van propaganda voor de sharia (zonder dat er geloofwaardige elementen zijn van vervolging), toont de loopbaan van betrokkene anderzijds een gebrek aan subjectieve vrees voor vervolging en wel om de volgende redenen: vanaf 1988 is hij verschillende malen naar Europa gereisd om in diverse religieuze centra lessen te volgen. Hij verbleef in vier Europese landen, maar vroeg nergens asiel aan. Op vraag van Milli-Gorus, en van de Kaplan-sekte ging hij terug naar Turkije om er verder onderricht te geven. Hij bleef er vrijwillig tot begin 1993. Zoals hoger reeds vermeld kan omwille van flagrante tegenstrijdigheden geen geloof worden gehecht aan de beweerde aanleiding tot zijn vlucht. Betrokkene verklaart verder door Milli-Gorus te zijn gevraagd om naar België te komen en hier snel asiel aan te vragen.

Alles wijst erop dat betrokkene een aanhanger is van AMGT, respectievelijk Kaplan-sekte en steeds hun orders heeft opgevolgd. Dit wijst manifest op een gebrek aan het subjectieve (persoonlijke) element van een gegronde vrees voor vervolging. Indien betrokkene werkelijk een subjectieve vrees voor vervolging voor de Turkse overheid koesterde, had hij dit land reeds vroeger (vanaf 1988) definitief kunnen ontvluchten en tijdens zijn verschillende reizen in Europese landen asiel kunnen aanvragen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat betrokkene, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 1 april 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 28 mei 1998. Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord.

Dezelfde dag neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep van verzoeker ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en hem derhalve de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant stelt dat hij de Turkse nationaliteit heeft; dat hij afkomstig is van Ankara; dat hij studeerde aan een 'Imam Haptip'-lyceum (koranschool) van 1980 tot 1986; dat hij deze studies niet beëindigde, maar het lyceum voortijdig zonder het laatste jaar te voltooien verliet; dat hij lid werd van AMGT (Avrupa Milli-Göorus Teskiladi), de vereniging van Turkse immigranten die ijvert voor de instelling van een islamstaat in Turkije; dat hij ook lid was van de in Duitsland gevestigde beweging van Cemalledin Kaplan; dat hij met een eigen paspoort in augustus 1987 naar Europa kwam en er tot oktober 1987 verbleef, waarna hij naar Turkije terugkeerde; dat hij vanaf dat ogenblik herhaaldelijk onder een valse identiteit naar Europa reisde voor zijn organisatie; dat hij in augustus 1988 samen met 25 personen gearresteerd werd naar aanleiding van de preek die hij hield in een moskee in de Fatih-wijk van Istanboel; dat hij na drie dagen voorgeleid werd naar de Staatsveiligheidsrechtbank van Istanboel, maar met de hulp van een politieagent, door zijn organisatie gecontacteerd, kon ontsnappen; dat hij sindsdien door de Turkse politie gezocht wordt en met verschillende identiteitskaarten onder verschillende identiteiten in Istanboel leefde; dat hij sinds 1987 geen vast adres meer heeft in Turkije; dat hij in die periode buiten zijn weten opgeroepen werd voor de vervulling van zijn militaire dienst; dat hij hieraan geen gevolg gaf en in oktober 1992 zijn Turkse nationaliteit ontnomen werd; dat hij op 25 december 1992 in de Fatih-moskee in Istanboel predikte; dat vele aanwezigen gearresteerd werden, maar hij kon ontsnappen; dat hij naar België kwam en er asiel aanvraagde; Overwegende dat de verklaringen van de appellant een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde

dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van de appellant coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel rust op de appellant en hij in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt (zie onder meer UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september 1979, 53); dat de verklaringen van appellant niet eensluidend en coherent zijn; Dat appellant noch zijn reisweg noch het ogenblik dat hij zijn land verliet of in België aankwam bewijst;

Dat appellant volgens zijn verklaringen in 1987 over een paspoort beschikte op eigen naam, maar dit niet voorlegt; dat hij dit paspoort voorlegde bij de Antwerpse Dienst Vreemdelingen, maar het niet voorgelegd heeft aan de overheden belast met het onderzoek van zijn asielaanvraag; dat hij hiervoor geen verklaring geeft;

Dat appellant stelt dat hij lid was van AMGT en de Kaplan-sekte sinds 1988; dat de Kaplan-sekte echter een afscheuring is van AMGT sinds 1985 omdat zij deze laatste organisatie veel te gematigd vonden en leider Kaplan een blinde gehoorzaamheid eiste van zijn volgelingen; dat appellant geen verklaring geeft voor dit dubbel lidmaatschap;

dat de Kaplan-sekte een sterk gehiërarchiseerde beweging is en appellant met betrekking tot de concrete structuur en werking ervan in Turkije ondanks herhaaldelijk aandringen ter zitting slechts het volgende stelde:

'Hoca Timurtas was de rechtstreekse band tussen Kaplan en de beweging in Turkije; deze hoca kreeg bevelen uit Keulen en hij deelde ze mede aan een tiental medewerkers in Turkije, waarvan appellant deel uitmaakte; zij kregen teksten, over de sharia en de lekenstaat en moesten die voorlezen aan diverse groepen om aldus leden te werven en zij moesten hiervan de hoca op de hoogte stellen.'

Dat hij in het interview ten gronde bij het Commissariaat-generaal (12 april 1995) stelt dat zij met vijf waren in Istanboel en rechtstreeks telefonisch orders kregen uit Keulen;

Dat appellant zijn lidmaatschap en activiteiten voor de Kaplan-sekte niet bewijst;

Dat appellant bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat hij in juli 1989 in Istanboel drie dagen gearresteerd werd, dat hij in dringend beroep stelde dat hij in mei 1987 gedurende vijf dagen in Ankara werd gearresteerd en ten gronde stelt dat hij in augustus 1988 gearresteerd werd in een moskee in de Fatih-wijk in Istanboel;

Dat hij dringend beroep stelt dat hij in 1988 voor de Staatsveiligheidsrechtbank van Ankara vervolgd

werd, terwijl hij ten gronde stelt dat hij voor de Staatsveiligheidsrechtbank van Istanboel vervolgd werd;

Dat appellant tijdens het dringend beroep stelt dat er een huiszoeking plaats had tijdens een bijeenkomst van zijn organisatie op 18 december 1992; dat hij kon ontsnappen, maar drie collega's, die samenwoonden, een week later gearresteerd werden;

dat hij in zijn vraagformulier de arrestatie en veroordeling van drie collega's vermeldt en het feit dat hij geseind is;

dat hij ten gronde stelt dat tijdens een bijeenkomst in de Fatih-moskee in Istanboel een inval van de politie plaats had op 25 december 1992, maar hij kon ontsnappen, ook al werden er veel aanwezigen gearresteerd;

Dat appellant stelt dat sinds 1988 er bijna dagelijks oproepingen betekend werden van de Staatsveiligheidsrechtbank en zijn moeder herhaaldelijk gearresteerd werd en ondervraagd over zijn verblijfplaats; dat hij hiervan nochtans geen enkel bewijs voorlegt ook al heeft hij, volgens zijn verklaringen, nog contact met zijn moeder;

Overwegende dat appellant verklaart dat hij sinds acht jaar geen officieel adres meer heeft in Turkije; dat hij niet aantoonst dat hij na 1987 teruggekeerd is naar Turkije en er een activiteit uitoefende voor de Kaplan-sekte; dat hij niet aantoonst dat hij gezocht wordt door de Turkse overheden omwille van zijn politieke of religieuze activiteiten; dat het lidmaatschap van 'Milli Görüs' geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging;

Overwegende dat appellant stelt dat hij zijn nationaliteit verloren heeft; dat artikel 25,c van het Turks nationaliteitswetboek het verlies van de nationaliteit betreft van de persoon die in het buitenland verblijft en geen gehoor geeft aan de oproep voor de vervulling van zijn militaire dienstplicht;

Overwegende dat personen die op grond van voormeld wetsartikel, in verband met dienstweigering/onderduiking dienstplicht, hun Turkse nationaliteit verliezen, overeenkomstig artikel 8 van voormelde wet de mogelijkheid hebben om hun nationaliteit opnieuw te verkrijgen (Ambtsbericht Buitenlandse Zaken, Nederland, Situatie in Turkije, 2 juli 1996, 10); dat appellant niet aantoonst dat het verlies van zijn nationaliteit het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève;

Overwegende dat appellant niet aantoonst dat hij de bescherming van het land waarvan hij de

nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951."

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat in het achtste onderdeel van het eerste middel verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing onder meer is genomen met schending van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook van het rechtsbeginsel van de rechten van verdediging doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, wat het verlies van de Turkse nationaliteit betreft, stelt dat de mogelijkheid bestaat tot herkrijging van deze nationaliteit op grond van artikel 8 van de Turkse nationaliteitswet, terwijl bepaalde informatie, bekomen na een telefonisch onderhoud van de heer SCHIEMSKY gewoon worden genegeerd; dat hij toelicht dat afgaand op de geschreven notities van dit telefonisch onderhoud de Turkse diplomaat bij de militaire attaché had verklaard dat het totaal uitgesloten was dat, wie de nationaliteit verloor, omwille van het niet vervullen van de dienstplicht nog gebruik zou kunnen maken van artikel 8, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet argumenteert waarom deze telefonisch bekomen informatie onjuist dan wel onbruikbaar zou zijn;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het verlies van de Turkse nationaliteit

door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd beoordeeld en deze terzake naar bronnen verwijst;

2.3. Overwegende dat ter staving van zijn aanvraag verzoeker onder meer inriep dat hem zijn Turkse nationaliteit was ontnomen; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het verlies van de nationaliteit als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging verwierp omdat, zoals in het ambtsbericht van 2 juli 1996 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken was gesteld, personen die op grond van dienstweigering of -ontduiking de Turkse nationaliteit verliezen deze, overeenkomstig artikel 8 van het Turks nationaliteitswetboek, opnieuw kunnen verkrijgen; dat blijkens het administratief bundel adjunct-adviseur B. SCHIEMSKY van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 10 december 1997 telefonisch contact opnam met de Turkse ambassade teneinde na te gaan of de inlichting, vervat in de ambtsbrief van 2 juli 1996, wel klopte; dat een Turks diplomaat verbonden aan het bureau van de Militaire attaché, het toen meedeelde dat "het totaal uitgesloten is dat een persoon die zijn nationaliteit verloren heeft, ten gevolge van het niet vervullen van zijn dienstplicht, gebruik kan maken van artikel 8 van de wet op de nationaliteit om zijn staatsburgerschap terug te vinden"; dat van dit telefonisch onderhoud een kort verslag werd opgemaakt en toegevoegd aan het dossier dat de partijen voor de zitting 28 mei hebben kunnen inkijken (stuk 10b); dat in de bestreden beslissing de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op de inlichtingen vervat in het ambtsbericht van 2 juli 1996 steunt, zonder enigszins aan te geven waarom geen rekening wordt gehouden met het dienaangaande door adjunct-adviseur B. SCHIEMSKY uitgevoerd onderzoek; dat een rechtscollege niet eerst een bepaald onderzoek nodig kan achten en vervolgens

het resultaat ervan zonder meer naast zich neerleggen; dat zo de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich gewis op het ambtsbericht van 2 juli 1996 kon steunen, uit haar beslissing anderzijds had moeten blijken waarom deze informatie de voorkeur kreeg op de andersluidende inlichtingen, die na onderzoeksmaatregel bij de Turkse ambassade waren ingewonnen; dat door dit te verzuimen de aangevochten beslissing op het betreffend punt niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat het achtste onderdeel van het eerste middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 28 mei 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op

zevenduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zevenentwintig maart tweeduizendeen,
door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.